

Arrest

nr. 227 079 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B. M. D. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U bent een soennitisch moslim (Hanafi rechtsschool). U bent geboren op (...) in Kabul.

Uw ouders zijn B. M. E. (...) (O.V.: (...)) en B. P. (...) (O.V.: (...)). U hebt ook twee broers: B. O. (...) (O.V.: (...)) en B. M. (...) (O.V.: (...)). In 1996 verhuisden uw ouders naar Iran en vervolgens naar Pakistan. In 2002 keerde jullie gezin terug naar het district Char Asyab van de provincie Kabul in Afghanistan, intussen behoort uw dorp bij het in het zesde district van de stad Kabul. Uw vader was intussen echter naar het Verenigd Koninkrijk doorgereisd en voegde zich pas in 2005 weer bij jullie.

U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: in 2008 verliet u samen met uw broers en uw moeder Afghanistan. Jullie reisden per vliegtuig naar India en vervolgens naar Syrië, van waaruit jullie over land de reis verder zetten tot België waar jullie op 26 mei 2008 aankwamen. Op 3 november datzelfde jaar vervoegde uw vader jullie en diezelfde dag dienden uw beide ouders een verzoek om internationale bescherming in. Het asielrelaas van uw ouders hield in dat uw vader, omwille van zijn werk onder het regime van Najibullah, werd bedreigd door de partijen Jamiat en Hezb-i-Islami, in het bijzonder door de commandant Shahin. Daarom zou uw gezin in 1996 Afghanistan zijn moeten ontvluchten. Na jullie terugkeer in 2002 staken die problemen opnieuw de kop op: uw broer O. (...) werd ontvoerd en toen uw vader dit ging aangeven bij de politie werd hij eveneens vastgehouden. Uiteindelijk kwamen zowel uw broer als uw vader vrij na de betaling van losgeld. Naast deze ontvoeringen zou ook uw moeder bedreigd zijn omwille van haar werk als lerares.

Op 29 april 2009 werd dit verzoek echter geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uw ouders gingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die hun beroep op 4 september 2009 afwees. Uw ouders gingen hiertegen in beroep bij de Raad van State (RvS), maar de RvS verwierp dit beroep op 20 oktober 2009. In december 2010 poogde u asiel aan te vragen in Nederland. U werd echter terug verwezen naar België. Op 21 januari 2011 dienden uw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, zich baserend op dezelfde problematiek zoals aangehaald in het eerste verzoek en op de elementen die aangehaald werden door uw moeder. Ze stelde dat vrouwen in Afghanistan niet worden gerespecteerd en voegde nog toe psychologische problemen te hebben. Op 12 juni 2013 werd dit verzoek wederom geweigerd en het beroep bij de RvV werd op 19 december 2013 opnieuw afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 30 januari 2014 dienden u en uw broers O. (...) en M. (...) een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In uw eerste verzoek verwees u in eerste instantie naar het relaas van uw ouders. Verder haalde u aan te vrezen voor ontvoering en rekrutering door de taliban, aangezien u van Europa komt en uw ouders als vijanden van de taliban zullen bestempeld worden. Uw toenmalige advocaat voegde hieraan nog toe dat u vanwege een beperkt familiaal netwerk extra kwetsbaar bent voor gedwongen rekrutering en dat uw vrijere, verwesterde levensstijl u zou kunnen doen botsen met de conservatievere Afgaanse samenleving. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: een vertaling van een rapport van het middelbaar onderwijs in Afghanistan, twee Belgische schoolrapporten, twee documenten aangaande uw cursussen Nederlands en een rapport van de muziekschool.

Op 22 september 2015 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Immers baseerde u zich ten dele op asielelementen die als ongeloofwaardig waren beschouwd door de asielinstanties; en anderzijds op elementen die gebaseerd zijn op algemeenheden en zich amper voordoen in Afghanistan (gedwongen rekrutering door de taliban). Dat u er niet zou kunnen studeren en als terugkerend persoon ontvoerd zou kunnen worden zijn ook algemene stellingen. U ging tegen deze beslissing in beroep, waarbij in het verzoekschrift nog werd benadrukt dat u zich hoofdzakelijk baseert op uw profiel als naar Afgaanse normen verwesterd persoon, en op de onveiligheid in Afghanistan. Op 17 februari 2016 werd de weigeringsbeslissing in beroep bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

U verliet België en reisde naar Frankrijk waar u op 15 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Frankrijk diende conform de Dublinregeling een terugnameverzoek in bij België, dat hierop inging. U keerde terug naar België en diende hier een tweede verzoek om internationale bescherming in op 6 augustus 2018. Uw tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard op 9 oktober 2018 en u werd gehoord op 28 november 2018. U verklaart dat u ondertussen op religieuze wijze gehuwd bent met I. Z. (...), een Marokkaanse vrouw met een verblijfsstatuut in Frankrijk. U verklaart niet naar Afghanistan terug te kunnen omdat u reeds lange tijd in België hebt gewoond en hier uw leven heeft opgebouwd. Bovendien vreest u dat u in Afghanistan problemen zal kennen met de Afgaanse autoriteiten vanwege uw geloof. U zal gezien worden als een lid van de taliban of zelfs van Islamitische Staat, aangezien u zich traditioneel kleedt en een baard heeft. Afghanistan is ook geen democratisch land in tegenstelling tot België. Daarnaast vreest u ook nog problemen te hebben omdat de veiligheid in Afghanistan niet goed is. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u een bundel met documenten over de veiligheidssituatie in Afghanistan neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de vrees die u zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan niet overtuigend zijn.

Met betrekking tot uw verklaring dat uw verblijf in het buitenland de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien (CGVS, p. 10, 16), dient er vooreerst op gewezen dat u niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen. U brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vervolging dient te vrezen louter omwille van uw verblijf in het buitenland. Evenmin legt u enig document neer waaruit zou kunnen blijken dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland vervolging dienen te vrezen.

Verder stelt u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat het lange verblijf in het buitenland voor problemen zou kunnen zorgen bij terugkeer naar uw land van herkomst. U haalt in dit verband aan in België de taal te hebben geleerd, werk te hebben en naar school te zijn geweest (CGVS p. 8, 9, 10, 12). U verklaart ook dat u niet terug naar Afghanistan wil omdat u in België uw leven hebt opgebouwd en hier altijd wil blijven leven (CGVS p. 8, 9, 10, 12). U wil hier in België blijven omdat u hier kan werken en dit niet zou kunnen in Afghanistan (CGVS, p. 12, 17). U slaagde er in de loop van het gehoor echter niet in concreet aan te geven welke problemen de gevolgen van uw lange verblijf in België in Afghanistan met zich mee zouden brengen. Hiernaar gevraagd beperkte u zich immers tot het louter verwijzen naar uw onwil om naar uw land van herkomst terug te keren. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u op basis van uw verklaringen in dit verband geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw verblijf in Europa van u een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat van u niet mag worden verwacht dat u terugkeert naar, en een leven opbouwt in Afghanistan. Het CGVS verwijst hierbij naar het arrest van de RvV inzake uw eerste verzoek om internationale bescherming, en waaruit bleek dat tijdens de beroepsprocedure werd aangehaald dat dit uw voornaamste reden was waarom u niet naar Afghanistan kon terugkeren. In dit kader kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat u zich in Afghanistan in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding (u gaf eerder aan muziek te willen spelen), onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen zich in Afghanistan (buitenshuis) zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op hun fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Bovendien blijkt niet uit uw verklaringen dat u het hier moeilijk mee zou hebben. Waar aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst ingevolge uw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zouden kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien dienden ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij deze verklaarde vrees te zullen worden gezien als verwesterd persoon. Zo bevat uw administratief dossier informatie van de inlichtingendiensten waaruit blijkt dat u in België een moskee frequenteert, en er zelfs een vooraanstaande rol opneemt, die openlijk bekend staat als radicaal en gelinkt aan een extremistische groepering (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u aldus verwesterd zou zijn kan niet worden aangenomen. U geeft plots tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan in Afghanistan een vrees te hebben voor vervolging omwille van uw zeer strikte religieuze instelling. Met betrekking tot uw verklaring religieus te zijn (CGVS, p. 9, 12) en het feit dat u een baard draagt (CGVS,

p. 9) dient te worden opgemerkt dat dit evenmin aanleiding geeft tot een beschermingsstatus. U vreest dat u hierdoor problemen zal krijgen met de Afghaanse overheid omdat zij zouden kunnen denken dat u bij de taliban, of zelfs IS zit (CGVS, p. 11) en dat ze u hierom zullen ondervragen en zelfs folteren (CGVS, p. 15). Vooreerst berust deze vrees op een louter vermoeden waarvoor u geen enkel concreet bewijs kan voorleggen. Daarnaast kan het niet overtuigen dat u als gelovig persoon in Afghanistan problemen zou ondervinden, net zomin kan u gevolgd worden in uw stelling dat de mensen in Afghanistan niet van gelovige mensen houden (CGVS, p. 12). U verklaart de Hanafi-rechtsschool binnen de islam aan te hangen (CGVS, p. 12), de rechtsschool die door de meerderheid van de Afghanen gevolgd wordt. De islam is de staatsreligie van Afghanistan, de officiële naam is ook nog steeds de Islamitische republiek Afghanistan en de wetgeving is gebaseerd op de Hanafi-rechtsleer. U kan dan ook niet overtuigen dat u als aanhanger van deze strekking binnen het geloof problemen zal ondervinden. U verklaart dat dit komt omdat u uit Kabul afkomstig bent en de mensen daar anders zijn dan in de andere (rurale) gebieden van Afghanistan (CGVS, p. 11, 12, 15). Deze verklaring kan niet gevolgd worden, in Kabul wonen er bijna 5 miljoen mensen, onder wie ook veel gelovige mensen. Het loutere feit dat u een baard draagt kan evenmin aanzien worden als problematisch in de Afghaanse maatschappij. U verwijst naar het gegeven dat u tegen u hier een politieonderzoek werd gedaan en stelt dat u, mocht dit in Afghanistan gebeurd zijn, slecht behandeld zou geweest zijn (CGVS p. 15). U hebt echter geen enkele concrete aanwijzing dat u bij terugkeer naar Afghanistan effectief door de politie of autoriteiten zou ondervraagd worden of dat een onderzoek tegen u zou worden gedaan. U verwijst nog naar het incident dat enkele jaren geleden plaatsvond in Kabul waarbij een vrouw [Farkhunda] werd gedood door een menige mensen omdat ze volgens hen de koran niet respecteerde. Echter kan bezwaarlijk worden gesteld dat u hetzelfde lot te wachten staat, gezien u zelf zegt het heilige boek te respecteren (CGVS p. 15).

Dat u enerzijds bewarend als Afghaan terugkerend uit Europa gezien zal worden als iemand die zijn land en religie verloochend heeft wegens uw lang verblijf hier, is dan ook volledig in strijd met uw nieuwe verklaring gevisieerd te zullen worden omdat u een religieuze moslim bent (CGVS p. 16). Dient hierbij nog te worden vermeld dat u van deze vrees voor vervolging wegens uw strikte islamitische opvattingen helemaal geen melding maakte tijdens het onderhoud op DVZ, waar u zelfs aangaf te vrezen te zullen worden gedood door de taliban wegens uw verblijf in Europa (zie Verklaring volgend verzoek, punt 18). Waar uw advocaat nog opmerkt dat het feit dat u de vrouwelijke protection officer niet aankeek en geen hand wou geven nog een indicatie is van uw diep religieuze overtuiging, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet waarom dit in Afghanistan en zelfs in Kabul een probleem zou zijn, aangezien de Afghaanse maatschappij sowieso gekenmerkt wordt door een strikte scheiding in contacten tussen mannen en vrouwen (CGVS p. 20).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van uw vrees. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Het betreft louter algemene rapporten over de veiligheidssituatie waaruit geen band met uw persoon kan worden afgeleid. U haalde aan medische klachten te hebben en bijvoorbeeld veel te vergeten (CGVS p. 3). U hebt echter geen enkel medisch attest aangebracht, ook niet na het persoonlijk onderhoud, waaruit kan blijken dat u om bepaalde redenen niet in staat bent volwaardige verklaringen af te leggen tijdens een persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij "zowel innerlijk als uiterlijk een zeer religieuze persoon (is)" en dat "(i)edereen die hem op straat ziet (...) hem direct (zal) associëren met de geradicaliseerde". Bij een terugkeer loopt zij het risico om vervolgd te worden door zowel de overheid als de taliban. Bovendien zal een uitwijzing naar haar land van herkomst haar motiveren om nog radicaler te worden en zal zij een ideale prooi vormen voor de taliban om gerekruteerd te worden. Verzoekende partij wijst erop dat uit het rapport van staatsveiligheid blijkt dat zij geradicaliseerd is in de laatste jaren. Door verwerende partij werd geen rekening gehouden met dit profiel.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het geenszins ernstig is dat verzoekende partij enerzijds in haar verzoekschrift beweert dat een lang verblijf in het buitenland haar in de ogen van de inwoners van Afghanistan verwesterd heeft en anderzijds dan weer benadrukt dat zij tijdens haar lang verblijf in het buitenland geradicaliseerd is. Gezien zij zelf onderstreept dat zij net radicaler is geworden in haar geloof en dat dit zich ook uit in haar voorkomen, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij problemen zal kennen bij een terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij 'verwesterd' is.

Waar verzoekende partij herhaalt dat zij een vrees heeft te worden vervolgd door de overheid en/of de lokale bevolking omwille van haar zeer strikte religieuze opvattingen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing, die als vaststaand worden beschouwd en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *"U geeft plots tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan in Afghanistan een vrees te hebben voor vervolging omwille van uw zeer strikte religieuze instelling. Met betrekking tot uw verklaring religieus te zijn (CGVS, p. 9, 12) en het feit dat u een baard draagt (CGVS, p. 9) dient te worden opgemerkt dat dit evenmin aanleiding geeft tot een beschermingsstatus. U vreest dat u hierdoor problemen zal krijgen met de Afgaanse overheid omdat zij zouden kunnen denken dat u bij de taliban, of zelfs IS zit (CGVS, p. 11) en dat ze u hierom zullen ondervragen en zelfs folteren (CGVS, p. 15). Vooreerst berust deze vrees op een louter vermoeden waarvoor u geen enkel concreet bewijs kan voorleggen. Daarnaast kan het niet overtuigen dat u als gelovig persoon in Afghanistan problemen zou ondervinden, net zomin kan u gevolgd worden in uw stelling dat de mensen in Afghanistan niet van gelovige mensen houden (CGVS, p. 12). U verklaart de Hanafi-rechtsschool binnen de islam aan te hangen (CGVS, p. 12), de rechtsschool die door de meerderheid van de Afghanen gevolgd wordt. De islam is de staatsreligie van Afghanistan, de officiële naam is ook nog steeds de Islamitische republiek Afghanistan en de wetgeving is gebaseerd op de Hanafi-rechtsleer. U kan dan ook niet overtuigen dat u als aanhanger van deze strekking binnen het geloof problemen zal ondervinden. U verklaart dat dit komt omdat u uit Kabul afkomstig bent en de mensen daar anders zijn dan in de andere (rurale) gebieden van Afghanistan (CGVS, p. 11, 12, 15). Deze verklaring kan niet gevolgd worden, in Kabul wonen er bijna 5 miljoen mensen, onder wie ook veel gelovige mensen. Het loutere feit dat u een baard draagt kan evenmin aanzien worden als problematisch in de Afgaanse maatschappij. U verwijst naar het gegeven dat u tegen u hier een politieonderzoek werd gedaan en stelt dat u, mocht dit in Afghanistan gebeurd zijn, slecht behandeld zou geweest zijn (CGVS p. 15). U hebt echter geen enkele concrete aanwijzing dat u bij terugkeer naar Afghanistan effectief door de politie of autoriteiten zou ondervraagd worden of dat een onderzoek tegen u zou worden gedaan. U verwijst nog naar het incident dat enkele jaren geleden plaatsvond in Kabul waarbij een vrouw [Farkhunda] werd gedood door een menige mensen omdat ze volgens hen de koran niet respecteerde. Echter kan bezwaarlijk worden gesteld dat u hetzelfde lot te wachten staat, gezien u zelf zegt het heilige boek te respecteren (CGVS p. 15)."*

Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat een uitwijzing naar haar land van herkomst haar zal motiveren om nog radicaler te worden en dat zij dan ook een ideale prooi zal vormen voor de taliban om gerekruteerd te worden, merkt de Raad vooreerst op dat, voor zover verzoekende partij een gedwongen rekrutering door de taliban vreest, in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming dienaangaande reeds door verwerende partij opgemerkt werd dat (i) gedwongen rekrutering geen opvallend kenmerk van het Afgaanse conflict is, eerder uitzonderlijk is en in hoofdzaak beperkt is tot gebieden onder taliban-controle; (ii) structurele dwang, waarbij sociale factoren zoals tribale banden of aanmoediging van religieuze autoriteiten maken dat iemand zich aansluit bij de taliban, vaker voorkomt; (iii) in de regel strijders zich vrijwillig bij de taliban aansluiten; (iv) de regio Kabul, van waar verzoekende partij afkomstig is, niet onder talibancontrole staat; en (v) verzoekende partij in haar eigen omgeving geen taliban kent, wat het moeilijk maakt in te denken dat er in haar geval specifieke factoren zouden spelen die haar toch een doelwit voor gedwongen rekrutering zouden maken. Verwerende partij oordeelde dan ook dat verzoekende partij geen concrete aanwijzingen had dat zij werkelijk het risico zou lopen om gedwongen gerekruteerd te worden. Deze motivering werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 162 239 van 17 februari 2016.

Door verzoekende partij worden in het kader van haar huidig verzoek geen concrete elementen bijgebracht die deze motivering weerleggen.

De louter strikte islamitische opvattingen van verzoekende partij volstaan, gezien de Afgaanse context, allerminst om te doen besluiten dat verzoekende partij een doelwit voor gedwongen rekrutering betreft. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat *"(h)et een zeer menselijke reactie (is) dat een uitwijzing van een persoon enorme gevoelens van haat creëert ten aanzien van een land dat hem zo slecht behandelt en hem afscheurt van zijn leven en van zijn gezien"* en dat de frustratie en haat haar

zal dwingen zich aan te sluiten bij de taliban, merkt de Raad dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekende partij in dergelijke situatie geen andere keuze zou hebben dan zich aan te sluiten bij de taliban. Indien verzoekende partij beslist zich vrijwillig aan te sluiten bij de taliban, kan dit vanzelfsprekend niet worden beschouwd als zijnde een daad van vervolging vanwege de taliban.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar algemene informatie over de situatie van terugkeerders naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst voor terugkeerders niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.6. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot te stellen dat de situatie in Kabul geenszins veilig is en te verwijzen naar informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kabul. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze informatie geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie en zoals verder bevestigd in recentere informatie bijgebracht bij aanvullende nota van 19 september 2019). Uit deze informatie blijkt dan ook evenmin dat de mate van willekeurig geweld in Kabul dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 november 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT